

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις 1 Φεβρουαρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 5

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἀπελευθέρωσις τοῦ Ἀνδρῆκου.—Οἱ ἄλλοι τοῦ
Τζανῆ.—Δύο λουτρά εἰς τὸν βάλτον.

Φαντασθῆτε ἂν εἶνε ποτὲ εὐχάριστον
δι' ἓνα παιδί ἐννέα χρόνων, νὰ εὐρεθῇ
ἐξαφνα κλεισμένον εἰς μέρος σκοτεινόν,
μὲ τὴν ἀπειλὴν ὅτι θὰ μείνῃ ἐκεῖ—μέσα
εἰκοσιτέσσαρας ὥρας «χωρὶς φαγί, χω-
ρὶς πιστό!»

Ἡ ὀργὴ καὶ ὁ φόβος τοῦ φυλακισμέ-
νου δὲν ἐμπόδιζαν τὸ στομάχι του νὰ τοῦ
ἐνθυμίξῃ ὅτι ἐπλησίαζε μεσημέρι,
καὶ ὅτι τὸ γεῦμα εἰς τὸ πατρικὸν
σπίτι θὰ ἦτο τώρα ἑτοιμον. Ἄν
εἶχε τοῦλάχιστον τὲς πατάτες, που
τὲς ἀράδιασε τόσον εὐμορφα μέ-
σα εἰς τὴν στάκτην! Τώρα θὰ εἶ-
χαν ψηθῇ εἰς τὴν ἐντέλειαν. Τί με-
γάλη εὐχαρίστησις ἂν ἤμπορούσε
νὰ τὲς μοιρασθῇ μὲ τὴν πτωχὴν
Μαρούσαν.

Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὰς γαστρονομι-
κὰς αὐτὰς σκέψεις, ὁ Ἀνδρῆκος
ἔκαμνε καὶ ἄλλας σοβαρωτέρας. Ἡ
ἀνάμνησις τοῦ χονδρικοῦ ραβδίου, ποῦ
το εἶχεν ἰδῇ εἰς τὸ χέρι τοῦ κακοῦ
χωρικοῦ, καὶ ποῦ το εἶχεν ἀκούσῃ
νάντηγῃ ἐπάνω εἰς τὰ πλευρὰ τῆς
δυστυχισμένης Ἀστέρως, τὸν ἔκα-
μνε νάνατριχιάζῃ. Ἀμὴ τὸ μεγάλο
σκυλί; ἂν ὤρμουσεν ἐπάνω του;

Ἡ σκέψις αὕτῃ ἐφόδιζε πολὺ τὸν
Ἀνδρῆκου. Εἰς κάθε γαυγίσμα τοῦ
μολοσσού, ἔτρεμε σύσσωμος.

Δύο-τρεῖς φορές, πού τον ἤκου-
σε νὰ πλησιάζῃ τὴν θύραν τῆς φυ-
λακῆς του, ἔδγαλε τὰ ξεφωνητά.

—Θὰ σωπάσῃς; τῷ ἐφώναζε
τότε ὁ Μαθουρίνος (αὐτὸ ἦτο τὸ ὀ-
νομα τοῦ νέου χωρικοῦ) ἂν ξανα-
φωνάζῃς, θὰ σε βουτήσω εἰς τὸ βάλτο.

Ὑπῆρχε πραγματικῶς εἰς τὸ μέ-
σον τῆς αὐλῆς, ἓνας βάλτος μὲ νε-
ρὸν βορβορώδες, ὅπου ἔκαμναν τὸ
λουτρόν των οἱ χῆνες καὶ οἱ πάπιες.

Ὁ Ἀνδρῆκος δὲν εἶχε καμμίαν

ὄρεξιν νὰ τὰς συντροφεύσῃ, καὶ δι' αὐτὸ
ἀπεφάσισε νὰ σωπάσῃ.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ φόβος τὸν ἐκυ-
ρίευσεν μεγαλήτερος: ὁ σκύλος ἐγαυγίζε
πολὺ ἄγρια.

—Τ' εἶνε, Μοῦργου; εἶπεν ὁ Μαθου-
ρίνος πρὸς τὸ ζῖφον.

Ὁ Μοῦργος ἀπεκρίθη γαυγίζων δυ-
νατώτερα.

Εἶχεν ἤδη μυρισθῇ τὸν Κιντοῦ, ὁ ὁ-
ποῖος ἤρχετο ἀπὸ μακρὰ κ' ἐπλησί-
αζεν ὁλονέν μὲ θάρρος, προπορευόμενος
τῆς Μαριάννας, τοῦ Τζανῆ καὶ τῆς μι-
κρᾶς Μαρούσας.

—Ἐδῶ εἶνε: νὰ ποῦ ἐφυλάκισαν τὸν
Ἀνδρῆκο! » εἶπεν ἡ μικρά, καὶ ἔδειξε
τὸν ἄχυρῶνα.

Ἐπειτα, τρέμουσα, ἐπρόσθεσε:

—Νὰ τὸς κ' ἐκεῖνος, μὲ τὸ μεγάλο
του σκυλί καὶ τὸ χοντρό του μαστοῦνι!

—Πολὺ καλὰ, ἐμουρμούρισεν ὁ Τζα-
νῆς, ἐγὼ θὰ τον κουβεντιάσω.

—Ἄ, ὄχι, σὰς παρακαλῶ! ἀνέκρα-
ξεν ἡ Μαριάννα, φοβηθεῖσα καμμίαν
ζωηρότητα ἐκ μέρους τοῦ ναύτου. Ἄ
φῆστε νὰ του μιλήσω πρῶτα ἐγώ.

—Ἄς εἶνε!

Ἀλλὰ μὲ ὅλας τὰς εἰρηνικὰς διαθέ-
σεις τῆς Μαριάννας, ὁ
Κιντοῦ καὶ ὁ Μοῦργος
ἐτσακώθηκαν ὡς λυσσα-
σμένοι. Ὅπως καὶ τὴν
πρώτην φοράν, ὁ δυστυ-
χῆς Κιντοῦ θὰ ἐνιχάτο
καὶ ὁ ἄγριος ἀντίπαλός
του θὰ τον ἐτελείωνεν,
ἂν δὲν ἐπενέβαινεν ὁ
Τζανῆς.

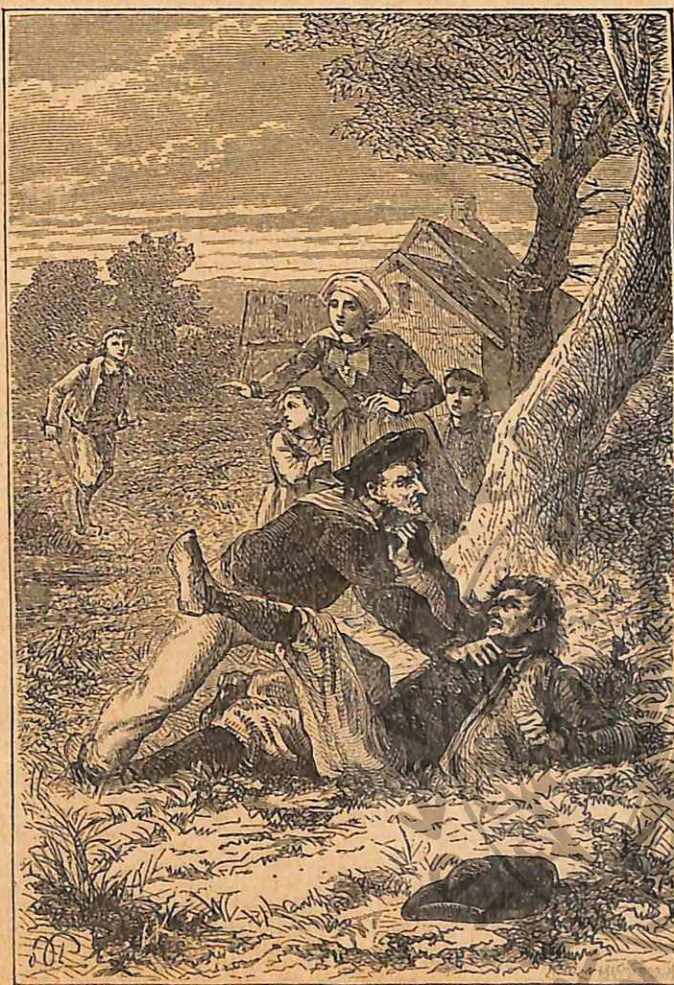
—Συμμάζεψε, λοιπὸν
τὸ σκυλί σου! ἐφώναξε
πρὸς τὸν χωρικόν, ὁ ὁ-
ποῖος ἐγελούσε κακεν-
τρεχῶς.

Ἀντὶ νὰ συμμαζεύσῃ
τὸν Μοῦργον, ὁ Μαθου-
ρίνος τὸν ἐξηρέθιζε.

—Ξεξ! ξεξ! τοῦ
ἔκαμνε.

—Ἐτσι εἶσαι; εἶπεν
ὁ Τζανῆς.

Καὶ δράξας ἓνα κον-
τόξυλο, τὸ ὁποῖον ἤϋρεν
ἐκεῖ χάμα πρόχειρον, τὸ
μετεχειρίσθη τόσον δρα-
στηρίως εἰς βάρος τοῦ
κυρίου Μοῦργου, ὥστε ὁ
ἄγριος σκύλος ἄφισε πλέ-
ον τὸν δυστυχῆ Κιντοῦ,
καὶ ἔκαμε νὰ ὀρμήσῃ ἐ-
ναντίον τοῦ Τζανῆ. Ἀλλ'
ὁ ναύτης ἐχειρίζετο τὸ
μαστοῦνι του μὲ μεγά-
λην δεξιότητα, καὶ εἰς

«Ἀρπάξε τὸν Μαθουρίνον ἀπὸ τὸν λαμόν...» (Σελ. 34. στ. 6')

μίας στιγμής ο Μουργος έδωκε πέντε-έξη καλές μπασιουνιές, αϊ όποιαι τον έτρεψαν εις φυγήν.

— Βρέ σύ ! μη χτυπάς τὸ σκυλί μου ! έφώναξεν ὁ Μαθουρίνος μανιώδης.

Ὁ Τζανής ήτο έτοιμος νά του άποκριθῇ με τὸν ίδιον τρόπον, αλλά ἡ Μαριάννα τὸν έκράτησεν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Αεταλέκο, σὰς παρακαλῶ ! εἶπεν.

— Ἀς τὸ φώναξες νά μή το κτυπήσω ! έδρυχήθη ὁ ναύτης, μόλις καί μετὰ βίας συγκρατούμενος.

— Ἦλθα νά πάρω τὸ γυιό μου, πού μου τὸν έφυλάκισες ! εἶπε τότε ἡ Μαριάννα.

— Μπα ! έδῶ εἶσαι καί σύ, κατεργάρα ; διέκοψεν ὁ Μαθουρίνος, φοβερίζων με τὸ δάκτυλον τὴν Μαρούσαν, ἡ όποία έκρύφθη όπίσω ἀπὸ τὸν ναύτην.

Τὴν στιγμήν εκείνην ὁ Ἀνδρίκος, άκούσας τὴν φωνὴν τῆς μητέρας του, ήρχισε νά ξεφωνίζη σάν τὸ παγῶνι . . .

— Μάνα ! . . Μάνα ! . . ἔλα έδῶ ! . . βοήθεια ! . .

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα έφαντάσθη ὅτι σφάζουν τὸ παιδί της, κ' έτρεξε πρὸς τὸν άχυρῶνα. Ἄλλ' ὁ Μαθουρίνος τῆς έφραξε τὸν δρόμον καί τὴν έσπρωξε βα-ναύσως. Κ' έπειδὴ εκείνη έπροσπαθοῦσε νά περάσῃ, έσήκωσε τὸ χέρι νά τὴν κτυπήσῃ.

Ἄλλα δὲν έπρόφθασεν. Ἐνα ἄλλο χέρι σιδερένιο έδράξε τὸ δικό του καί τοῦ τὸ έκατέβασε με τόσην δύναμιν, ὥστε έφώναξεν ἀπὸ τὸν πόνον.

— Ἀς έξηγηθῶμε ήσυχα, τοῦ εἶπεν ὁ Τζανής χωρὶς νά τον άφίνη. Σιωπή ! μὴν κουνήθῃς, γιατί σρίγγω.

Ἐνῶ ὁ Μαθουρίνος διηγείτο, με μεγάλης υπερβολάς, τὰς ζημίας τὰς όποιας τοῦ έκαμαν τὰ ζῶα τοῦ Ἀνδρίκου, ἡ Μαριάννα έτρεξε νάνοιξη τὴν φυλακὴν τοῦ υἱοῦ της. Ἐκεῖνος έπεσε με κλάμματα εἰς τὴν μητρικὴν άγκάλην. Ἡ μύτη του ήτο μάτωμένη καί τὸ μάγουλόν του κατακόκκινον ἀπὸ τὸν μπάτσον πού του είχε δώσῃ ὁ Μαθουρίνος.

— Πῶς σ' έβάσταξεν ἡ ψυχὴ σου νά κτυπήσῃς ἔτσι τὸ παιδί ; εἶπεν ἡ Μαριάννα άγανακτισμένη.

— Ὅπως ὅλοι οἱ άνθρωποι, όταν δὲν εἴμποροῦν νά δικαιολογηθοῦν, ὁ Μαθουρίνος άρχισε νά υβρίζῃ μεγαλοφῶνως καί νά βλασημῇ.

— Ἀς μιλήσωμε ήσυχα ! διέκοψεν ὁ Τζανής, ὁ όποῖος ποτὲ δὲν ήτο θυμωμένος περισσότερον, παρά όταν μετεχειρίζετο τὴν εἰρηνικὴν αὐτὴν φράσιν. Πόσο κάμνει ἡ ζημία σου ;

Ὁ Μαθουρίνος έξηκολούθησε νά λέγῃ άτελείωτα.

— Ἐλα, εἰς τὸ συμπέρασμα ! υπέλαβεν ὁ ναύτης, ὁ όποῖος εξακολουθοῦσε νά τον κρατῇ ἀπὸ τὸ χέρι. Πόσο κάμνει ἡ ζημία σου ;

— Περισσότερο ἀπὸ τρία φράγκα, άπεκρίθη ὁ Μαθουρίνος, τόσον ψεύστης όσον καί κακός.

— Τρία φράγκα ; εἶπεν ἡ Μαριάννα. Μὰ κι' ελόκληρη ἡμέρα ἂν έδοσκοῦσαν ἡ άγελάδα καί οἱ γίδες, πάλι δὲν θά έξώδευαν πενήντα λεπτῶν τριφύλλι !

— Ἀς τελειώνωμε ! εἶπεν ὁ ναύτης. Ὅρίστε ἐνα φράγκο γιὰ τὴ ζημία. Σοῦ φθάνει ;

— Ἀς εἶνε ! άπεκρίθη ὁ Μαθουρίνος, κατενθουσιασμένος, διότι τὰ ζῶα δὲν του εἶχαν φάγῃ πραγματικῶς οὔτε τὸ τέταρτον τοῦ φράγκου, καί ἓνα φράγκον πού σας φαίνεται ἴσως μηδαμινόν, διὰ τοὺς πτωχοὺς χωρικοὺς τῆς Βρεττανίης εἶνε κάτι τί !

— Τώρα, υπέλαβεν ὁ ναύτης, μὰς μένει νά έξοφλήσωμε τὸν ἄλλο λογαριασμό . . . Πρέπει νά σου έπιστρέφω καί τὰς ξυλίες, πού έδωκας τοῦ παιδιοῦ.

— Μ' έπετροβόλησε ! έφώναξεν ὁ Μαθουρίνος, ὁ όποῖος, βλέπων τὸν ναύτην νά βγάξῃ τὴν βλοῦζάν του, νά τὴν διπλόνῃ προσεκτικὰ καί νά τὴν άφίνη εἰς τὴν ρίζαν ἑνὸς δένδρου, έννοοῦσε κάλλιστα τὴν σημασίαν αὐτῆς τῆς παντομίμας.

— Ψέμματα ! εἶπεν ὁ Ἀνδρίκος.

— Ψέμματα ! επανέλαβεν ἡ Μαρούσα.

Τὸν έπῆρεν ὁ θυμὸς τὸν Μαθουρίνον κ' έκατάφερε τῆς Μαρούσας ἓνα μπάτσον τόσῳ δυνατόν, ὥστε τὴν έρριψε κάτω. Εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα, ὁ Τζανής έξέφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Μαριάννας καί ὤρμησε κατὰ τοῦ Μαθουρίνου με τοὺς γρόνθους.

Ἄν καί νεώτερος ἀπὸ τὸν αντίπαλόν του, ὁ χωρικός ήτο τοῦλάχιστον δέκα έκατοστόμετρα ὑψηλότερος. Ἄλλ' ὁ Τζανής ήτο δυνατός καί γενναῖος, ἐνῶ ὁ Μαθουρίνος ήτο δειλός. Καί πολὺ γρήγορα έζήτησε χάριν.

Τὴν στιγμήν πού τον άφινεν ὁ Τζανής, ὁ Μαθουρίνος εἶδεν ἓνα ὑπηρέτην τῆς επαύλειως, ὁ όποῖος ήρχετο τρέχων.

— Έδῶ ! έφώναξε Μῆτρο, βοήθεια ! Καί ριφθεις έξαφνικὰ κατὰ τοῦ Τζανῆ, ὁ όποῖος έπερνε τὴν βλοῦζαν του, τοῦ έκατάφερε δολίως μίαν δυνατὴν γροθιάν εἰς τὴν ράχιν.

Ὁ Τζανής έγύρισεν έξω φρενῶν. Ἄρπαξε τὸν Μαθουρίνον ἀπὸ τὸν λαιμόν καί ὥς πού νά πῇ κίμινον, τὸν έξάπλωσε κάτω.

— Φυλάξου, Τζανῆ ! έφώναξεν ἡ Μαριάννα, διότι ὁ ὑπηρέτης μόλις άπέτρεχε δύο βήματα ἀπὸ τοὺς συμπλεκόμενους.

Ὁ Αεταλέκος τότε έσήκωσε τὸν Μαθουρίνον ἀπὸ χάμω καί τον έσφενδόνισεν επάνω εἰς τὸν Μῆτρον με τόσην ὀρμήν, ὥστε κύριος καί ὑπηρέτης έκύλισαν μαζί κ' έυρέθησαν μέσα εἰς τὸν βάλλον. Πάπιες καί χήνες έκατατρόμαξαν.

Με ὅλον τὴν τὸν φόβον, ἡ Μαριάννα δὲν ήμπόρεσε νά μή γελάσῃ, βλέπουσα τοὺς δύο χωρικοὺς νάγωνίζονται μέσα εἰς τὸ βοῦρκον καί νά βγαίνουν έπειτα εἰς έλεεινὴν κατάστασιν.

Ἄλλ' ὁ Μαθουρίνος δὲν εἶχε πλέον καμμίαν ὀρεξιν νάναυνώσῃ τὴν γνωριμίαν του με τὸν ναύτην, — ὁ όποῖος ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε πάρῃ πάλιν τὸ κοντόξυλον καί τὸ έστρηφογύριζε, — καί δι' αὐτὸ έκρινε κάλῶν νά καταφύγῃ μέσα εἰς τὸ σπίτι.

Ὁ ὑπηρέτης έμεινε μόνος. Ἡ Μαριάννα τὸν έγνώριζε πρὸ καιροῦ.

— Ἀς μιλήσωμε ήσυχα, παιδί μου, τοῦ εἶπεν ὁ Τζανής. Δὲν ἔχω τίποτε με σένα, καί θά ήσουν πολὺ άνόητος νά κτυπηθῇς γι' άφέντη ἔτσι δειλό, σάν τὸν δικό σου . . .

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ Μῆτρος δὲν ήτο καί πολὺ ένθουσιασμένος με τὸν νέον του κύριον, ἄλλὰ καί τὸ εξαφνικόν έκεῖνο λουτρόν τοῦ έστέκετο εἰς τὸ στομάχι.

— Κῦτταξε σέ τί χάλια έκαμε τὸ παιδί μου ὁ άφέντης σου ! εἶπεν ἡ Μαριάννα, δεικνύουσα τὸ φουσκωμένον μάγουλον καί τὴν μάτωμένην μύτην τοῦ Ἀνδρίκου της.

— Καί νάξευρες πῶς μου πονᾷ, Μῆτρο ! έπρόσθεσε τὸ παιδίον.

— Τὸ καίμένο ! έψιθύρισε ὁ χωρικός, ὁ όποῖος ήξευρε τὸν Ἀνδρίκον ἀπὸ μικρόν, καί πολλές φορὲς τοῦ εἶχε κάμη σφυρίκτρες καί καμτσίκια.

Διὰ νά τον κάμῃ νά ξεχάσῃ τὸ λουτρόν του, ἡ Μαριάννα τὸν έπροσκάλεσε νά ἔλθῃ νά πιῇ ἓνα ποτῆρι κρασί, ὅταν θά έπερνοῦσεν ἀπὸ τὴν καλύβην τοῦ Μοράνδου.

— Θά δοκιμάσῃς καί τὸ ροῦμί μου, ἓνα έξοχον ροῦμι πού το έφερα ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, έπρόσθεσε ὁ ναύτης. Αὐτὸ θά σε στεγνώσῃ τόσο καλά, πού δὲν θά μου χρωστᾷς πιὰ κάκλια γιὰ τὴν κουτρού βάλα. Ἀσε νά ιδῇς !

Ὁ χωρικός ήτο πρόνιμος άνθρωπος καί δὲν έπεριφρονοῦσεν οὔτε τὸ κρασί οὔτε τὸ ροῦμι. Ἀρχισε νά γελά, καί υπεσχέθη νά περάσῃ ἀπὸ τοῦ Μοράνδου ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Χαιρετίσματα στὸν άφέντη ! τοῦ εἶπεν ὁ Τζανής καθὼς έφευγεν. Ἀροῦ δὲν γνωρίζῃ ἀκόμα τοὺς γείτονάς του, πές του, σέ παρακαλῶ, ἐκ μέρους μου, ὅτι ὁ βλάμης μου, ὁ Ἀντώνης ὁ Μοράνδος, εἶνε δυνατότερός μου, καί ἂν τύχῃ νά τοῦ πειράξουν τὰ παιδιά του, εἶνε ικανὸς νά σφάξῃ ἄνθρωπο, ἡ νά του σπάσῃ τὸ κεφάλι με τὸ κουπί του. Καλὴν ἀντάμωσι καί . . . μέλι-γάλα ! »

[Ἐπεταί συνέχεια]

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικόν τοῦ Alfred de Bréhat]

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΝΟΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς μου, — έώρταζα, ξέρετε, τὸ περασ- μένον Σάββατον' εὐχαριστῶ μάλιστα καί τοὺς φίλους τῆς Διαπλάσεως, ὅσοι τὸ ἐνεθυμήθησαν καί με συνεχάρησαν, — ἓνας φίλος μου, πολὺ καλαίσθητος ἄνθρωπος, μού έστειλεν, ἀντὶ ἀνθοδέσμης, ἓνα μεγάλον ἀνθισμένον κλάδον ἀμυγδαλιάς.

Εἶνε περιττὸν νά σας εἶπω πόσον μ' εὐχαρίστησεν ἡ φυσικὴ αὐτῆς ἀνθοδέσμη, τὴν ὁποίαν καμμίαν ἀνθοδέσμη τέχνη δὲν θά ήτο ικανὴ νάπομνηθῇ. — ἡ ἀνθοδέσμη τὴν ὁποίαν έδεδεν ὁ ίδιος ὁ Θεός, εἰμποροῦμεν βέβαια νά εἰπώμεν, με τὴν θαυμασίαν κατάρτασιν τῶν λευκῶν καί ἁδρῶν ἀνθυλλίων της, μεταξὺ πρασίνων νεοφυῶν φυλλαρίων, κατὰ μήκος τῶν λεπτῶν εκείνων βαθυχρῶν κλωνίσκων.

Σήμερον πού σας γράφω, τὴν ἔχω ἀκόμη ἐμπρός μου, ἐπὶ τῆς τραπέζης. Μερικὰ ἀνθύλλια ἐμάδησαν, ἄλλὰ τὰ περισσότερα ἀπομένουν, με μίαν ὥχρη-τητα πετάλων μόλις ροδίζουσιν πρὸς τὸ βάθος, μ' ἐν λεπτότατον ἄρωμα διαχυνόμενον βραδέως εἰς τὸ δωμάτιον. . . . Καί αἱ σκέψεις μου ὅλαι ἔχουν ὥς ἀφ' ἑταίαν τὸν ἀνθισμένον αὐτὸν κλώνον. Ὡς μέλισσαι πετοῦν τριγύρω του, διὰ νάπομνηθῶν τὸ μέλι τῶν ἀνθέων του. Διὰ τίποτε ἄλλο δὲν θά ήμουν ικανὸς νά σας γράφω σήμερον . . .

Ἄλλὰ καί τί ὠραιότερον θέμα θά εὑρίσκα, ἀπὸ ἓνα ἀνθισμένον κλάδον ἀμυγδαλιάς ! Μήπως δὲν εἶνε τὸ θέμα τῆς ἐποχῆς ; Μήπως δὲν ἀποτελεῖ τὸ γλυκὺ προμήνυμα τῆς ἀνοιξέως, ἡ ὁποία ἔρχεται μακρόθεν ; Πόσα εἴμπορεῖ κανεὶς νά ἐνθυμηθῇ καί νάναπλάσῃ, ἀπέναντι ἐνὸς ἀνθισμένου κλάδου ἀμυγδαλιάς !

Κ' ἐνθυμοῦμαι τὴν πρώτην φορὰν πού εἶδα φέτος ἀμυγδαλιὰν ἀνθισμένην. Ἦτο πρὸ ἐνὸς μηνός, — ἴσως καί περισσότερον, — εἰς τὴν ὁδὸν Ἀλεξάνδρας, πλησίον τοῦ Ἐρηβείου. Ἡ ἡμέρα ήτο θαυμασία, ἄλλὰ τὸ τοπίον ἐντελὲς ἀκόμη χειμερινόν. Εἰς τὰς κορυφὰς τῆς Πεντέλης, τῆς Πάρνηθος καί τοῦ Ὑμητοῦ, ἡ χιὼν ἐμάρμαιρε λαμπρῶς ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. Γυμνὸς ὁ οὐρανὸς ἀπὸ σύννεφα, ἄλλὰ γυμνὴ καί ἡ γῆ ἀπὸ χλόης. Τὸ πράσινον, τὸ ζωηρὸν ἐ-

κεῖνο πράσινον τῆς νέας βλαστήσεως, τὸ ἀποτελοῦν τόσον γλυκεῖαν ἁρμονίαν πρὸς τὸ κυκνοῦν τοῦ θόλου, δὲν έφάνετο πού-θενά. Μόνον τὸ βαθύ, τὸ σκοτεινὸν ἐκεί- νο πράσινον τῶν αἰσθητῶν δένδρων, μετὰς κιστρίνας κ' ἐρυθρὰς ἀποχρώσεις τῶν ξηρῶν φύλλων. Αἱ λεῦκαι τῆς ἐξο- χικῆς ὁδοῦ ἐφυλλορροοῦν βραδέως κ' έφάνοντο ὥς μαραμέναι, οἱ δὲ ὄχθοι τῆς ρευματικῆς ἐκαλύπτοντο με ξηράδια ἀντὶ νά στολίζωνται με πρασινάδαν. Κ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς χειμερινῆς αὐτῆς νάρκης καί τῆς στασιμότητος καί τῆς πικραμῆς, δύο τρεῖς ἀμυγδαλίαι, προβάλλου-σαι ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ τοιχώματα τοῦ μικροῦ κτήτου πρὸς τὰς χιονισμένας κορυφὰς τῶν βουνῶν. Τὰ πυκνά των ἄνθη έφεγγαν διαφανῆ ὑπὸ τὸν ἥλιον, καί ἡ πρώτη- μος εκείνη καί πλουσία ἄνθησις, ὥς μία ὠραία ἐκπληξίς, εἴλκυε τὸ βλέμμα μαγευμένον κ' έπροκάλεε τὸ ακούσιον ἐπιφώνημα τοῦ θαυμασμοῦ.

Ὅχι, κανὲν πρὸ τὸ λουδὸν εἰς τὴν φύσιν, καμμίαν νεοφάνειαν εἰς καμμίαν ἐποχὴν τοῦ έτους, δὲν μας κάμνει τόσην ἐντύπωσιν καί δὲν μὰς προξενεῖ τόσην χαρὰν, ὥσην τὰ πρώιμα ἄνθη τῆς ἀμυγδαλιάς. Μετὰ τὴν ἐρήμωσιν τοῦ φθινοπώρου καί μέσα εἰς τὴν δριμύτητα τοῦ χειμῶνος τὴν ἀπελπιστικὴν, εἶνε ἡ πρώτη ἔλπις, ἡ πρώτη ὑπόσχεσις, ἡ πρώτη ἀναγγελία. Οἱ ἀρχαῖοι Ἑλλη- νες, οἱ όποιοι ἐπροσποιοῦν τὴν ἀνοιξιν διὰ τῆς Περσεφόνης, καί σπείροντες τοὺς ἄγρους ἰκέτευον τὸν ὑποχθόνιον Πλούτωνα νάφῃσιν τὴν σύζυγόν του νάνέλ-θη καί πάλιν ἐκ τῶν σκοτεινῶν βασιλεί-ων, διὰ νά στολίσῃ τὴν γῆν με ἄνθη καί με χλόην, — βλέποντες τὴν ἀνθισμένην ἀμυγδαλιάν, θά έπίστευον ὅτι ὁ Πλούτων εἰσέήκουσε τὰς δεήσεις των καί ὅτι ἡ Περσεφόνη θανέδινε μετ' ὀλίγον. Δὲν φανταζόμεθα πλέον τὴν Ἀνοιξιν ὥς Περσεφόνην, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν εἶνε ὀλιγώ-τερον πιστὴ καί ὀλιγώτερον χαρμόσυ- νως ἡ προαγγελία τῆς ἀνθισμένης ἀμυγδαλιάς. Μὰς λέγει ὅτι ἡ Ἀνοιξίς ἐρ- χεται, ὅτι ἡ ὥρα τῆς ζωῆς καί τῆς χα- ρᾶς έπιστρέφει. Μὰς λέγει ὅτι αὐτὰ τὰ φύκη, αὐτὰ τὰ χιόνια, αὐτοὶ οἱ πάγοι, αὐτὴ ἡ γυμνότης καί ἡ κατῆφεια τῆς φύσεως, εἶνε ὅλα παροδικὰ, καί μετ' ὀ- λίγον, ὅπως ἡ ἀμυγδαλιά, θανθίσουν ὅ- λα τὰ δένδρα, καί θά φυτρώσῃ χορτά- ρι, καί θά προβάλλουν λουλούδια, καί θά κελαϊδήσουν πουλιά, κα θά φλοισβίσουν ρυάκια, καί θά φυσήσῃ αὔρα μυρωμέ- νη . . .

Καί ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν αὐτὴν τοῦ ὑπαίθρου, ἐπανερχομαι εἰς τὸν κλάδον, ὁ όποῖος τὴν έπροκάλεσε, εἰς τὸ τεμά- χιον αὐτὸ τῆς ἀνθισμένης ἀμυγδαλιάς, τὸ ὁποῖον μαραίνεται σιγὰ ἐπὶ τῆς τρα- πέζης μου, καί με μαγεύει με τὴν λευκὴν

τοῦ ὄφιν, καί με μεθύει με τὸ λεπτόν του ἄρωμα. Εἶνε ὥς μία μουσικὴ χρωμάτων καί ὁσμῶν, ἡ ὁποία μού ψιθυρίζει λόγια ἐλπίδος γλυκά. « Ὀλίγον ἀκόμη, — μού λέγει, — καί ἡ θερμάστρα τοῦ δω- ματίου σου θά σβύσῃ' ὀλίγον ἀκόμη καί τὸ παράθυρόν σου θάνοιξῇ, καί ἡ μυρω- μένη αὔρα τῆς ἀνοιξέως θά σε πλημμυ- ρῇ καί θά σ' εὐφραίνῃ, καί θά αἰσθάνε-σαι νέαν ζωὴν καί νέαν δύναμιν ἐντὸς σου, καί θά γράφῃς καλλιτέρα, καί αἱ Ἐ- πιστολαί σου θάρσουν περισσότερον εἰς τοὺς φίλους σου, πράγμα τὸ ὁποῖον, — ἂ, μή μού το κρύβῃς, ἐγὼ τὸ ξέσφω, — ἀποτελεῖ τὴν μόνην σου χαρὰν καί τὴν μόνην σου φιλοδοξίαν . . . »

Ὁ φίλος μου, ὁ όποῖος τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς μου μού έστειλεν ἓναν ἀνθισμέ- νον κλάδον ἀμυγδαλιάς, μού έκαμε, χωρὶς νά το φαντάζεται, τὸ ὠραιότερον καί πολυτιμώτερον δῶρον !

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

4.

Πῶς ἀποστειρῶνεται τὸ ὕδωρ.

Τὸ νερόν ἔχει μέσα μικρόβια, — τὰ μικρόβια προξενοῦν ἀσθενείας, — ἄρα τὸ νερόν πρέπει νά καθαρίζεται ἀπὸ τὰ μικρόβια, ἡ καθὼς λέγουν ἐπιστημο- νικῶς, νά πο σ τ ε ι ρ ὠ ν ε τ α ι. Εἶνε ἀναντιρρῶτον !

Οἱ ἱατροὶ συμβουλεύουν νά βράζω- μεν τὸ νερόν, ἡ τοῦλάχιστον νά το δι- ὑλλίζομεν. Ἄλλὰ τὸ διυλιστήριον δὲν φονεύει τὰ μικρόβια, κάποτε δὲ οὔτε τὸ βράσιμον. Ἡ ἰδικὴ μου μέθοδος εἶνε ἡ ἐξῆς :

Ἐπειδὴ τὰ μικρόβια εἶνε ζῶα μι- κροσκοπικά, πρέπει πρώτα νάγοράσετε ἐν μικροσκοπίον, έπειτα νά κατασκευά- σετε ἐν μικροσκοπικὸν ξύλινον κουταλά- κι, καί τέλος νά προμηθευθῇτε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον ἐν οἰονδήποτε ἰσχυρὸν καί δραστήριον δηλητήριον (προτιμᾶται διά- λυσις ἀρσενικοῦ.)

Ὅπλίζετε με τὸ μικροσκοπίον, συλ- λαμβάνετε ἓνα-ἓνα μικρόβιον (ἐλαφρὰ ὁ- μως, διὰ νά μή το λυώτετε,) τοῦ ἀνοίγετε τὸ στῆμα, καί με τὸ κουταλάκι τοῦ βάζετε ὀλίγον ἀρσενικόν, (τὸ χιλιοστὸν τῆς στα- γόνος ἀρκεῖ.) Αὐτοστιγμὴ τὸ μικρόβιον ἀποθνήσκει, καί ἂν φονεύσετε οὕτω ὅλα τὰ μικρόβια πού θά ἰδῇτε με τὸ μικρο- σκόπιον, τὸ νερόν εἶνε καθαρὸν καί ἀκίν- δυνον.

Σὰς συνιστῶ προσοχὴν νά μὴν ἀγί- σσετε οὔτε ἓνα' διότι καί ἓνα μόνον μι- κρόβιον ἀρκεῖ διὰ νά προξενήσῃ καρκί- νον, ὀκτάποδα, ἀστακόν, καί ὅλα τὰ θαλασσινά !

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Α. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Βραβευθείς

Είς τὸν Διαγωνισμόν Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

[18ε φύλλον 1—2, σελ. 6.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

Ἡ θύελλα ἐξηκολούθει ἀκόμη ἐν ὄλῃ τῆς τῆς μανίᾳ, ὅταν ἡ Αἰμιλία ἀφυσπίσθη τὴν ἐπαύριον· ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὴν ἡμπόδιζε νὰ τρέξῃ ἀμέσως εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ ἰδῇ «πῶς εἶνε ἔξω.» Φεῦ! τὸ ἐξοχικὸν τοπίον δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἐλκυστικόν. Ἀγροὶ λασπώδεις ἀπὸ τὴν βροχὴν ἐξετείνοντο ἕως ἐκεῖ ποῦ ἔφθανε τὸ βλέμμα, καὶ μόλις διεκρίνοντο εἰς τὸ βάθος, μακρὰν, τὰ βουνὰ ἐκείνα, περὶ τῶν ὁποίων ὁ πατὴρ τῆς Αἰμιλίας τῇ ὠμίλῃσε τσοάκας, καὶ αὐτὴ τὰ ἐφαντάζετο τόσο ὥραϊα. Κ' ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀπογοητεύσεως.

«Ἐπερίμενα καλλιτέρα, εἶπε καθ' ἑαυτήν. Ὅπως δὴ ποτε, ὅταν φουντώσῃ τὸ περιβόλι, εἰμπορεῖ νὰ κερδίσῃ ἡ ἀποψὶς· ὑπάρχουν, βλέπω, ὑψηλὰ δένδρα καὶ ὥραϊα... Ἀ, νὰ ἀπὸ ποῦ προήρχετο καὶ ὁ ἀποψινὸς θόρυβος: ἀπὸ αὐτὴν τὴν καστανίαν, τῆς ὁποίας οἱ κλῶνοι φθάνουν ὡς τὸ παράθυρόν μου, καὶ ὅταν ὁ ἄνεμος τοὺς σείῃ, κτυποῦν τὰ γυαλιά. Τί ἀνόητη ποῦ ἦμουν νὰ φοβηθῶ γιὰ τόσο πρᾶγμα! Ἀχ, ἂν εἶχα μαζί μου τὴ μαμρά καὶ τὴν Εὐρυδίκη, δὲν θὰ μ' ἐνοιάζεν οὔτε γιὰ χιμῶνα οὔτε γιὰ καλοκαίρι, καὶ θὰ ἦμουν εὐτυχὴς εἰς ὁποιοδήποτε μέρος. Ἀλλ'

ὄχι, δὲν πρέπει νὰ με πιάσῃ πάλι ἀπελπισία! θάρρος! ἄς ἐνδυσθῶ γρήγορα! Δὲν ἤξεύρω τί ὥραν συνειθίζουσιν νὰ προγευματίζουσιν ἐδῶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶμαι ἐτοιμη, μήπως τυχὸν μὲ περιμένουν...»

Ἐνεδύθη ὅσον γρηγορώτερα ἡμπόρεσεν· ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὴν ὠφέλησε, διότι μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἡ θεία τῆς τὴν ὑπεδέχθη διὰ τῶν ἐξῆς:

— Μὰ τί ὥρα ξυπνᾷτε σεῖς εἰς τὸ σπῖτι σας, Αἰμιλία; Ἐμεῖς ἐπρογευματίσαμεν πρὸ πολλοῦ!

Ὁραῖα ἤρχιζεν ἡ ἡμέρα! μ' ἐπὶ πληξὶν ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν! Ἡ Αἰμιλία ὑπεσχέθη καθ' ἑαυτὴν νὰ ἐξυπνᾷ τοῦ λοιποῦ ἐνωρίτερα· ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ταπεινώσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ προγευματίσῃ ἐν σιωπῇ.

Ἐπειτα διέτρεξεν ὅλην τὴν οἰκίαν, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ νέον τῆς ἐνδιαίτημα. Ἦτο μεγάλη διώροφος οἰκοδομή, ἐγειρομένη ὀλίγον ἔξω τοῦ χωρίου, εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὰς ἄλλας οἰκίας.

Ἀλλ' ὁ Τόμ, ὁ σκύλος τοῦ πλοίαρχου, ἦτο καλὸς φύλαξ, καὶ ἄλλως τε εἰς τὸ Κιμπασσέτον δὲν ἐφοβοῦντο ποτε ἀπὸ κλέπτας. Πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρόμου, ἔδλεπέ τις μίαν αὐλὴν πλακόστρωτον· δεξιᾷ ἑνὶ λαχανόκηπον· ἀριστερᾷ τὸν κήπον, γεμάτον ἀπὸ ἄνθη καλοκαιρινά, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐπέζων παρὰ ὀλίγαις ροδοδάφναι καὶ ὀλίγα χρυσάνθεμα. Οἱ λοιποὶ θάμνοι δὲν ἐζήτουν παρὰ ὀλίγον ἥλιον, διὰ νὰ πετάξουν νέα φύλλα. Ὁπισθεν ἐξετείνετο ἔρημος καλλιεργημένων γαιῶν. αἱ ὁποῖαι τὸ θέρος μετεβάλλοντο εἰς ἀγροὺς σίτου καὶ κριθῆς. Πλησίον τοῦ μαγειρείου εὐρίσκοντο αἱ ἀποθήκαι, ὁ σταῦλος καὶ ὁ ὀρνιθῶν. Ὁλα αὐτὰ ἐφαίνοντο ὡς νὰ ὑπῆρχον πρὸ αἰῶνων.

Ὁ γέροντος Χώβ δὲν ἠγάπα τὰς καίνοτομίας· τὰ κτήματα τοῦ εὐρίσκοντο ἀκόμη ὅποια τὰ παρέλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ πατρὸς του, καὶ οὐδέποτε, διὰ κανένα λόγον, δὲν ἠθέλησε νὰ γοράσῃ τὸς νέας γεωργικὰς μηχανάς. Ἐπίσης δὲν ἀντήλλαξε ποτε τὰ εἶδη τῶν βοῶν του καὶ τῶν ὀρνιθῶν του μὲ νέα εἶδη, ὅπως ἔκαμναν πολλοὶ γείτονές του, ἀναγινωρίζοντες ὅτι μερικὰ πράγματα σημερινὰ εἶνε ἀνώτερα ἀπὸ μερικὰ πράγματα τοῦ παρελθόντος.

Τοιαύτη λοιπὸν ἦτο ἡ νέα κατοικία τῆς Αἰμιλίας. Ἀλλὰ καθὼς λέγει κάποιος φιλόσοφος: «Ἡ ζωὴ μας εἶνε ὅποια τὴν κάμνομεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι» — ὁ κόσμος μᾶς φαίνεται τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, ἀναλόγως τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον τὸν παρατηροῦμεν.» Ἀρα τὸ πᾶν ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν Αἰμιλίαν καὶ ἀπὸ τὰς ἰδίαις τῆς διαθέσεως.

Ἡ βροχὴ δὲν ἔπαυσε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Καίρὸς! Οὔτε σκυλὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξεμυτίσῃ! ἔλεγεν ὁ πλοίαρχος.

Ἡ Χαρὰ Σάμβορν δὲν ἡμπόρεσε νὰ ἔλθῃ, μεθ' ὅλην τὴν ὑπόσχεσιν τῆς, καὶ, κατὰ τὴν κυρίαν Χώβ, — μεθ' ὅλην τῆς τὴν τρέλλαν. Καὶ ἡ Αἰμιλία μόνη, ἐπλανᾶτο ἀσκόπως ἀνὰ τὴν οἰκίαν. Ἦσθάνετο τόσην ἀνίαν, τόσην μελαγχολίαν, ὥστε εὐχαρίστως θὰ ἔκλαιεν, ἂν δὲν εἴχεν ἀποφασίσῃ σταθερῶς νὰ μὴ κάμνῃ πλέον ἀνοησίας...

Εὐτυχῶς, ὑπῆρχαν ἀρκετὰ ἀξιοπαρατήρητα καὶ ἀξιοθαύμαστα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πλοίαρχου Χώβ. Ἐξήτασε τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὅλα τὰντικείμενα τὰ ραδιασμένα εἰς τὰ ὑαλόφρακτα ἐρμάκια τῆς μάμης τῆς: παλαιὰ ἀσημικά, σκεύη ἐκ πορσελάνας ἀρχαῖα, ἐνθυμήματα ἄλλων χρόνων καὶ ἄλλων τόπων, τὰ ὅποια εἶχε φέρῃ ὁ πλοίαρχος ἀπὸ τὰ ταξείδιά του, ἀνθρωπάκια κινεζικά, εἰδώλια χάλκινα τῶν Ἰνδιῶν, περίπτα, κοσμήματα κτλ. Ἀλλὰ περισσότερον διεσκέδασεν εἰς τὴν ἀποθήκην, ὅπου σπαρμένα ἐπιπλα, χλωὰ καθίσματα, παλαιὰ κιβώτια μὲ γλυφάς, ροδάνια καὶ ἀργαλοὶ, μὲ τοὺς ὁποίους αἱ προμάμμι καὶ αἱ προ-προμάμμι εἶχον κατασκευάσῃ τὸσα ὥραϊα ὑφάσματα, ἐκοιμῶντο ἐκεῖ πρὸ χρόνων πολλῶν, φύρδην μίγδην, χωρὶς ποτε κανεὶς νὰ σκεφθῇ νὰ ταραξῇ τὸν ὕπνον των.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ἐπιθεώρησις, ὁ παπποῦς, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ εὐδιάθετος, διηγῆθη εἰς τὴν ἐγγονὴν του διαφόρους ἱστορίας τῶν νεανικῶν του χρόνων. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην, κατελήφθη ἀπὸ τοὺς ρευματισμοὺς του καὶ δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ ὀμιλῇ. Ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει νὰ πίπτῃ ραγδαίαν καὶ ἀκατάσχετος, καὶ ἡ Χαρὰ Σάμβορν, ὅπως τὴν προτεραίαν, δὲν ἤρχετο. Ἡ Αἰμιλία ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη δὲν θὰ ἐτελείονε ποτέ.

Τὸ ἑσπέρας, ἐνῶ ὁ παπποῦς ἐκοιμάτο ἐπάνω εἰς τὴν ἐφημερίδα του καὶ ἡ μάμμη ἔκαμνε τὸ ἴδιον ἐπάνω εἰς τὸ πλέξιμόν τῆς, — μολοντί αὐτὴ δὲν θὰ ὠμολόγει ποτε ὅτι εἶχε παρομοίας ἀδυναμίας! — ἡ Αἰμιλία ἐδραπέτευσεν ἀθόρυβως κ' ἔφθασε μέχρι τοῦ μαγειρείου, ὅπου ἤρρε τὸν Κάρλον καὶ τὴν Ἑσθὴρ, τὴν ἑνὰ νὰ μελετᾷ καὶ τὴν ἄλλην νὰ πλέκῃ δαντέλλαν μὲ βελονάκι. Καὶ οἱ δύο τὴν ὑπεδέχθησαν μὲ μειδίαμα· προφανῶς, ἐκεῖ ἦτο εὐπρόσδεκτος.

— Νὰ ἤξεύρατε πόσον στενωχωροῦμαι! ἐφώνασεν. Ἀλλὰ σύ, Κάρλ, ἔφακτολοῦθησε τὴν μελέτην σου· ἦλθα νὰ συνομιλήσω ὀλίγον μὲ τὴν Ἑσθὴρ διὰ νὰ διασκεδάσω.

— Διατί μὲ λέγετε Κάρλ; ἠρώτησε τὸ παιδίον μὲ ὕψος μαρτυροῦν ἐκπληξιν.

— Μὰ δὲν εἶν' ἔτσι τὸ νομά σου, ἀφοῦ εἶσαι Ὁλλανδός;

— Ποιὸς σὰς το εἶπεν;

— Ἡ Χαρὰ Σάμβορν.

— Ἀχ, ναί... εἶμαι ἀπὸ τὴν Ὁλλανδίαν, καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ξαναγυρίσω... εἶπε μελαγχολικῶς ὁ νεαρός ὑπηρέτης. Ἰσως ἐκεῖ δὲν θὰ μ' ἐδυσκόλευαν τόσο πολὺ τὰ μαθήματα!

Καὶ μὲ ἀπότομον κίνημα ἐκλείσε τὸ βιβλίον του.

— Μὰ ἔχεις τόσο καλὸν καθηγητὴν, ποῦ δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ σοῦ τα ἐξηγήσῃ; ἠρώτησεν ἡ Αἰμιλία.

— Ἐγὼ, καθηγητὴν! ἀπήντησεν ὁ Κάρλος μὲ πικρίαν· μόνον ἕνα εἶχα ἐστὶ ζωὴ μου, καὶ αὐτὸν γιὰ τρεῖς μῆνες! Δὲν εἶνε ἀπελπιστικὸν διὰ τὴν ἡλικίαν μου;

— Πόσων χρόνων εἶσαι;

— Δεκαεξί... καὶ δὲν ἔμαθα ἀκόμη οὔτε ὅσα ξεῦρε ἕνα παιδί δεκά χρόνων. Δὲν ὠφελεῖ νὰ βασανίζωμαι ἔτσι, ἀφοῦ μόνος μου δὲν εἰμπορῶ νὰ κατορθώσω τίποτε... Εἶνε νὰ τραβᾷ κανεὶς τὰ μαλλιά του!

Τὸ δυστυχὲς παιδίον ὑπέφερε τόσο, ὥστε, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐξωμολογεῖτο τὰς λύπας του εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα, ὁ ὁποῖος τῷ ὠμίλει μὲ κάποιον ἐνδιαφέρον.

Καὶ δι' αὐτὸ μετενόησεν ἀμέσως. Πῶς το ἔπαθε, νὰ μεμφιμοιρήσῃ ἐνώπιον τῆς ἀγνώστου ἐκείνης κόρης, αὐτός, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφινε ποτε κανένα οὔτε νὰ μαντεύσῃ πόσον ὑπέφερεν!

— Εἰς τὴν θέσιν σου, τῷ εἶπεν εὐμενῶς ἡ Αἰμιλία, ἐγὼ δὲν θὰ ἔχανα τὸ θάρρος μου. Ἀφοῦ τόσο ὀλίγον καιρὸν ἐπῆγες εἰς τὸ σχολεῖον, φυσικὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶσαι πῶς προχωρημένος.

— Δὲν ἀπελπίζομαι πολὺ συχνά, ἀπεκρίθη ὁ νεανίσκος· ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐπιτύχω τὸν σκοπὸν μου.

Καὶ προσεπάθησε νὰ λάβῃ ὕψος ἀδιαφορίας. Ἡ Αἰμιλία ἦτο ἀρκετὰ εὐφυὴς διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ἤθελε τὰς παρηγορίας τῆς. Κ' ἐστράφη πρὸς τὴν Ἑσθὴρ.

«Αὐτὴ τοῦλάχιστον θὰ θελήσῃ νὰ με ἀκούσῃ;» ἐσυλλογίσθη, λαμβάνουσα τὸ πετροκόνδυλον καὶ τὴν πλάκα τῆς κωφαλάλου. «Κ' ἐγὼ ἐπίσης θὰ εἶμαι πολὺ δυστυχὴς, ἂν δὲν εὐρῶ ψυχὴν, μὲ τὴν ὁποίαν νὰ εἰμπορῶ νὰνταλλάσσω τὰς ιδέας μου.»

Ἐπειτα ἔγραψεν εἰς τὴν πλάκα τῆς Ἑσθὴρ:

«Τὰ κορίτσια εἶνε φλύαρα, αὐτὸ το ξεῦρουν ὅλοι. Θὰ σας ἐνωχλοῦσα ἄρά γε πολὺ, ἂν ἤθελα νὰ συνομιλήσω μίαν στιγμὴν μαζί σας; Ἄν προτιμᾷτε νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν ἐργασίαν σας, πῆχέ μου το, καὶ φεύγω ἀμέσως. Ἀφῆστε μόνον νὰ σας κάμω μίαν ἐρώτησιν: Εἶνε πολὺς καιρὸς ἀφότου εἴσθε ἔτσι, καὶ πῶς κατορθόνετε νὰ εἴσθε πάντοτε καλὴ καὶ ὑπομονητικὴ; Εἰς τὴν θέσιν σας, ἀγα-

πητὴ μου Ἑσθὴρ, θὰ ἦμουν πολὺ ἀπελπισμένη!...

Ἡ κυρία Φάγγ ἔγραψε μὲ ταχύτητα θαυμαστὴν:

«Εἶμαι πρόθυμος νὰ συνομιλῶ μαζί σας ὅταν θέλετε, μίς Αἰμιλία, καὶ ἀφοῦ σὰς ἐνδιαφέρῃ, θὰ σας διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου. Εἰς ἡλικίαν τεσσάρων ἐτῶν, ἀπὸ ἑνα πέσιμον, ἔμεινα κωφὴ. Ἦμουν τόσο μικρά, ὥστε δὲν ἄργησα

νὰ λησμονήσω τὰς ὀλίγας λέξεις, τὰς ὁποίας ἤξευρα, καὶ οὕτω δὲν ἡμποροῦσα πλέον νὰ ὀμιλῶ. Δὲν ἐνθυμεῖμαι καθόλου τὴν ἐποχὴν ποῦ ἦμουν κ' ἐγὼ ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ αὐτὸ ἔσως μὲ κάμνει νὰ ὑποφέρω γενναίωτερα τὴν δυστυχίαν μου.»

[Ἐπεται συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΑΛΕΚΙΑΝΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάυ]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Τέλος ἡ Λιλίκα ἔφθασεν!

Εἶνε πιά μεγάλο κορίτσι αὐτὴ ἡ κυρία Λιλίκα, ποῦ ἀκοῦτε, γιὰτὶ εἶνε ψηλότερη ἕνα ὀλόκληρο κεφάλι ἀπὸ τοὺς ἐξαδέλφους τῆς. Εἶνε ὅμως καὶ καλὸ κορίτσι, ἀνοικτόκαρδο, γελαστό, ὥστε ὁ Τάκης καὶ ὁ Τοτός δὲν τὴν ἐντράπηκαν καὶ ἄρχισαν ἀμέσως νὰ κάμνουν καλὴ συντροφία.

Ὁ Τάκης τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι, ὁ Τοτός ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ τὴν ἐπῆγαν νὰ τῆς δείξουν τὸ περιβόλι των, τὰ δένδρα, τὰ λουλούδια, τὴ σέρρα, τὴν αὐλὴ, τὸ πηγάδι, τὴ βρύσι, ὅλα. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐξέχασαν νὰ τῆς δείξουν καὶ τὸ περίφημο κανάλι, καὶ ἡ κυρία Λιλίκα τὸ ἐθαύμασε πολὺ.

Ὁ Τάκης καὶ ὁ Τοτός ἔχουν μέσα τοὺς φυσικὸν τὸ αἶσθημα τῆς φιλοξενίας. Εἶνε καλοκαίρι, κάμνει ζέστη· καὶ οἱ δύο μαζί ἐσυλλογίσθησαν ὅτι ἡ ἐξαδέλφη των πρέπει νὰ δροσισθῇ. Ὁ Τάκης, δεξιᾷ, ἀνεκάλυψε ἕνα ροδάκινον, τὸ πρῶτον ποῦ εἶχε ὠριμάσῃ. Εἶνε πολὺ ψηλά· ἂν σηκωθῇ ὅμως στές μύτες τῶν ποδιῶν, μπορεῖ νὰ το φθάσῃ. Ὁ Τοτός, ἀριστερᾷ, μὲ λιγώτερον κόπον αὐτός, γιὰτὶ εἶνε χάρμω, βρῆκε μὴ φράουλα, ἀρκετὰ καλὴ, ἂν καὶ ἦταν ἡ τελευταία.

Εἶνε περιττὸν νὰ σας πῶ, ὅτι ἡ μαμὰ τοὺς εἶχε δώσῃ τὴν ἀδεια νὰ κόβουν γιὰ τὴν ἐξαδέλφη ὅ,τι μποροῦσε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ εἴτε λουλούδι, εἴτε ὀπωρικόν.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο Κωστάκης Κωστοπούλης είχε φιλόδοξο. 'Αλλ' ή φιλοδοξία, ή οποία είχε αίσθημα ευγενές, είχε τον Κωστάκη καταντῶ γελώον, διότι δεν είχε φιλόδοξος ἐκεῖ πού πρέπει.

Παραδείγματός χάριν, όταν τὸ σχολεῖν του ἐξέρχεται ἐν σώματι, αὐτὸς θέλει νὰ βαδίζει ἐπὶ κεφαλῆς ὡς σημαφόρος. 'Αλλ' εἰς τὴν ματαίαν αὐτὴν ἐπίδειξιν περιορίζεται ἡ φιλοδοξία του. Εἰς τὸ Γυμναστήριον δὲν καταβάλλει καμμίαν προσπάθειαν νὰ φανῇ πρῶτος, καὶ δὲν τὸν μέλει καθόλου ἂν τὸν νικῶν οἱ ἄλλοι, μολοντί θὰ ἤμπορούσε νὰ τοὺς νικήσῃ αὐτὸς, ἂν ἡ φιλοδοξία του ἦτο εὐγενεστέρα.

Εἰς τὴν Τάξιν, θέλει νὰ κάθεται πρῶτος εἰς τὸ πρῶτον θρανίον, καὶ νὰ ποζάρῃ ὡς ἀρχηγός. 'Αλλὰ δὲν φροντίζει διόλου νὰ εἶναι καὶ ὁ πρῶτος ἀρχηγός, νὰ μὴν ἀφίγη δηλαδὴ τοὺς ἄλλους νὰ τὸν περνοῦν εἰς τοὺς βαθμούς. Ἡ ἐπιδεικτικὴ θέσις τοῦ ἀρκεῖ. Τί τὸν μέλει ἂν ὁ πρῶτος τῆς τάξεως εἶναι ὁ Νίκος; Καὶ ὅμως ἤμπορος εἶναι αὐτός, ἂν ἡ φιλοδοξία του ἦτο εὐγενεστέρα.

Ὅταν ἦτο συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως, ἐπρότεινε σοβαρώτατα νὰ πληρώσῃ, διὰ νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν του εἰς τὴν πρώτην σελίδα!! Φυσικῶς ἡ Διαπλάσις τοῦ ἀπήντησεν, ὅτι δὲν δέχεται τοιαύτας δημοσιεύσεις ἐπὶ πληρωμῇ, καὶ ὅτι ἂν ἤθελε καὶ καλὰ νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν του, ἀς προσπαθῇ νὰ βραβευθῇ εἰς κανένα Διαγωνισμόν.

'Αλλ' ὁ Κωστάκης ποτὲ δὲν ἐκοπίασε διὰ νὰ διαγωνισθῇ καὶ νὰ πάρῃ βραβεῖον, — πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ κατορθώσῃ, ἂν ἡ φιλοδοξία του ἦτο εὐγενεστέρα.

Ἐν τούτοις ἐθύμως καὶ παρητήθη ἀπὸ τὴν ιδέαν τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνος, φαίνεται δὲ ὅτι, διὰ νὰ παρηγορηθῇ, ἀπεφάσισε νὰ ἰδρῶσιν ἕνα Σὺλλογον.

Ποῖος ὁ σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ Σὺλλόγου; Φιλανθρωπικός; καλλιτεχνικός; φιλολογικός; ἐπιστημονικός; Τίποτε ἀπὸ αὐτά, καὶ θὰ ἦτο δύσκολον νὰ το εὔρεται ὁ σκοπὸς τοῦ Σὺλλόγου ἦτο . . . νὰ γίνῃ Πρόεδρος ὁ Κωστάκης.

Πρόεδρος τοῦ Σὺλλόγου! . . . Τί ὠραίος τίτλος! . . . Πόσον διεθρυπτε τὴν φιλοδοξίαν του!

Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε καὶ τὴν υποψίαν ὅτι δὲν ἦτο ἱκανὸς διὰ τοιοῦτον ἀξίωμα, ἐφρόντισε νὰ προσλάβῃ ὡς ἰδρυτὰς τοῦ Σὺλλόγου μόνον συγγενεῖς του, καὶ μικροτέρους ἀπὸ αὐτόν, — προπάντων δὲ ὀλιγώτερον φιλοδόξους, — ὥστε ἡ ἐκλογὴ του νὰ εἶναι βεβαία.

— Καὶ πῶς θὰ ὀνομάσωμεν τὸν Σὺλ-

λογον; ἤρωτήσεν ὁ Πέτρος, ὁ ἐξάδελφός του.

— Κυκεῶν! ἀπεκρίθη ἀμέσως ὁ Κωστάκης.

Ὁ Πέτρος ἐγέλασε.

— Μὰ ξεύρεις τί θὰ πῇ κ υ κ ε ῶ ν;

— Δὲν ξεύρω, ἀλλὰ μοῦ ἀρέσει ἡ λέξις, ἐδήλωσεν ὁ Κωστάκης. Εἶνε λέξις ἡχηρά, καὶ θὰ κάμῃ ἐντύπωσιν.

Οἱ «ἰδρυταὶ» τοῦ Σὺλλόγου τὸ παρεδέχθησαν. Εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ Πέτρος ἐπρότεινε μερικὰ ἄλλα ὀνόματα, — Ἐλληνισμός, Ἐλικών, Ὀμηρος, Βύρων — ἀλλ' ἀπεριρίθην ὅλα μετὰ πολλῶν ἐπαίνων, καὶ ὁ Σὺλλογος ὀνομάσθη διὰ βοῆς «Κυκεῶν».

Καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου ὁ Πέτρος ἔφερεν ἀντίρρῳσιν. Ἐπρότεινε δηλαδὴ νὰ μὴ γίνῃ ἀμέσως, διότι τὰ μέλη ἦσαν πολὺ ὀλίγα, καὶ ὀλφ συγγενεῖς.

— Θὰ μας ποῦν ὅστερα ὅτι τὸ κάμα-

με ἐμ ε ῖς κ' ἐμ ε ῖς! προσέθεσεν. 'Αλλ' ὁ Κωστάκης ἀμέσως ἐξεφώνησε λόγον, διὰ τοῦ ὁποῖου κατέρριψεν ἐν πρῶτον τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀντιπάλου καὶ ἐπείσε τὸ «οἰκογενειακὸν συμβούλιον» ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ Προέδρου ἦτο ζήτημα «ἐπεὶγον».

Καὶ ἔγινεν αὐθωρεῖ.

Δύο ἦσαν οἱ ὑποψήφιοι: ὁ Κωστάκης καὶ ὁ Πέτρος. Ὁ Πέτρος ἐπῆρε δύο ψήφους, τὴν ἰδικήν του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ Κωστάκης ὅμως ἐπῆρε τρεῖς: τὴν ἰδικήν του, τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τοῦ ἄλλου ἐξάδελφου του. Ἄρα ὁ Κωστάκης ἀνεκέρυχθη πρόεδρος.

Εὐθὺς μετὰ τὴν λύσιν τῆς συνεδριάσεως, — ἡ ὁποία ἦτο ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία, τοῦ Σὺλλόγου «Κυκεῶν» διότι ὁ σκοπὸς του . . . ἐξέπληρώθη, — ὁ κύριος Πρόεδρος μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον.

Μαντεύετε διατί; Διὰ νὰ τυπώσῃ ἐπισκεπτήρια μὲ τὸν νέον του τίτλον.

Τὸ βράδυ πάλιν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ χαρτοπωλεῖον, ὅπου τῷ παρέδωκαν, ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς, ἕνα κουτάκι μὲ πενήντα κομψὰ ἐπισκεπτήρια, τὰ ὁποῖα ἔγραψαν:

ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΗΣ

Πρόεδρος τοῦ Σὺλλόγου «Κυκεῶν»

Κ' ἐπειδὴ ἐπλησίαζε Πρωτοχρονιά, ὁ κύριος Πρόεδρος ἔκρινε καλὸν νὰ τα διασπείρῃ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, παντοῦ ὅπου ἐγνώριζε, μὲ τὴν εὐχὴν «Ἄϊσιον τὸ νέον ἔτος.»

Ἐν ἀπὸ τὰ φιλόδοξα ὅσον καὶ ἀνορθόγραφα αὐτὰ ἐπισκεπτήρια, περιτλῆθεν εἰς χεῖρας τοῦ Πέτρου, ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ πειράξῃ ὀλίγον τὸν ἀντίπαλόν του, τοῦ το ἐπέστρεψεν, ἀφοῦ ἔξυσεν μὲ τὸν συγγενὴ του μερικὰς λέξεις, τὰς ὁποίας

ἔκρινε περιττάς . . . Καὶ τὴν Πρωτοχρονίαν ἀνήμερα, ὁ φίλος μας Κωστάκης ἔλαβε τὸ ἐπισκεπτήριόν του, μεταμορφωμένον ὡς ἑξῆς:

ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΗΣ

ὄτος

Θὰ ὁμολογήσετε ὅτι τὸ πείραγμα ἦτο κάπως χονδρὸν. 'Αλλ' ὅταν ἔχη κανεὶς τόσον πρῶτος καὶ γελοίας φιλοδοξίας, τοῦ ἀξίζουν τέτοια καὶ χειρότερα.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Διὰ τὸ γεῦμα τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος μου, — τὸ ὑποθετικὸν αὐτὸ γεῦμα, — ἔχομεν ἤδη τὸν Ὀφθαλμολόγον, ἀπὸ τὸν τελευταῖον Διαγωνισμόν Ζωγραφικῆς. 'Αλλὰ νομίζω, ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον ἂν εἶχαμεν καὶ ἕνα ποίημα, — τί λέτε; — ἕνα ὕμνον, διὰ νὰ τὸν τραγουδήσῃς εἰς τὸ γεῦμα χορὸς ἀπὸ καλλιφώνους συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς.

Ὅσον διὰ τὴν μουσικὴν αὐτοῦ τοῦ ὕμνου, δὲν εἰμπορῶ βέβαια νὰ τὴν ζητήσω ἀπὸ σὰς, διότι δὲν εἶσθε συνθετὰι. Τὸ πολὺ-πολὺ εἰμπορῶ νὰ παρακαλέσω τὸν φίλον μου Λώρην Μαργαρίτην νὰ μας συνθέσῃ ἕνα ὕμνον. 'Αλλ' ὅσον διὰ τοὺς στίχους, αὐτὸ πιά εἰμπορεῖτε νὰ τὸ ἐπιχειρήσετε, διότι λίγον πολὺ ὅλοι σχεδὸν στιχοργεῖτε, καὶ πολλὰν εἰς τὴν τῶρα μοῦ ἐστίλανε ποιήματά σας, τὰ ὁποῖα δὲν εὗρηκα ἄσχημα.

Ἴδου λοιπὸν τὸ θέμα τοῦ νέου μας ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ: Ἐνας ὕμνος εἰς τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς Διαπλάσεως, ὁ ὁποῖος θὰ τονισθῇ ἀπὸ τὸν Λώρην Μαργαρίτην, — ὑποθέσχετε τὸ τοῦλάχιστον, — καὶ θὰ ψαλῇ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ἀπὸ χορὸν.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:

1. — Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομητρίαι τῆς Διαπλάσεως, ἀλλ' ἀπὸ τὰ δέξια των μόνον ὅσα ἔχουσιν ψευδώνυμον.

2. — Τὸ ποίημα θὰ ἐπιγράφεται «Ὑμνος εἰς τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς Διαπλάσεως», θὰ εἶναι γραμμένον εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου καὶ θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμον, — ἂν ἔχη ψευδώνυμον καὶ ἐπιθυμῇ νὰ γένῃ χρήσις αὐτοῦ.

3. — Τὸ ποίημα πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν συνήθη ποιητικὴν μὲς γλώσσαν. Ποιήματα γραμμένα εἰς σχολαστικὴν ὑπερκαθαρεύουσιν ἢ καὶ εἰς ἐξεζητημέ-

νην δημοτικὴν, δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν. (Ὁ ὕμνος τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων: «Ἀρχαῖον πνεῦμα ἀθάνατον κτλ.» εἰμπορεῖ νὰ σας χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα γλώσσης.)

4. — Τὸ ποίημα δὲν πρέπει νὰ ποτε-λῇται ἀπὸ ὀλιγωτέρους τῶν ὀκτώ (8) στίχων, — λέγω στίχων, ὅχι στροφῶν, — οὔτε ἀπὸ περισσοτέρους τῶν εἴκοσι (20.)

5. — Βραβεῖα θάπονενμθοῦν τὰ ὠριμένα διὰ πάντας τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸ ἘΚεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, (σελ. 11, στήλ. 6.)

6. — Ποιήματα διὰ τὸν Διαγωνισμόν εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς 15 Μαρτίου ἐ. ἔ. τὸ βραδύτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτὸς ἐπιμένει νὰ παρακαθῇ εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα.

— Ὅταν εἶνε προσκεκλημένοι, τοῦ λέγει ὁ πατέρας του, τὰ παιδιὰ δὲν κάθονται στὸ τραπέζι. Ἄν εἶχες καὶ σὺ μουστάκια, μάλιστα! — Τότε λοιπὸν, ἀπαντᾷ ὁ Τοτὸς, ἀς καθῇ στὸ τραπέζι ὁ γάτος, ποῦ ἔχει μουστάκια τόσοσα!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Διδέ

Ὁ Διάβολος Ἐστερνὸς δεικνύει μὲ ὑπερβάνειαν τὰς χήνας του.

Ὁ Ἀγγελὸς Ἀγγελινὸς (θαυμάζων): — Ὁ τί ὠραίος! . . . μία, δύο . . . καλὲ εἶνε δεκατρεῖς! πρέπει νὰ σφάξῃς τὴ μία.

Ὁ Διάβολος Ἐστερνὸς (ἀνησυχῶν): — Ποιὰ νὰ εἶναι, καίμηναι ἡ δεκάτη τρίτη;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γαμψομυτιῶ

Ὁ Παπποῦς: — Λοιπὸν, Παντελάκη, τί θέλεις νὰ σοῦ ἀγοράσω διὰ τὴν ἐορτὴν σου;

Ὁ Παντελάκης: — Ἀχ, παπποῦ, πάρε μου ἕνα τηλεφῶν, νὰ παντῶ τὸ δάσκαλο, χωρὶς νὰ πηγαίνω ἐντὸς σχολεῖο!

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Διονυσιάδος Πηγῆς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΔΩ ΚΑΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ!

Ἀνάμεσα εἰς τὰς Συλλογὰς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ τρέχοντος Διαγωνισμοῦ, ἡμεῖς εἶναι γραμμένα καὶ αἱ τρεῖς, — ἡ τοῦ ἄνδρος, — διὰ τῆς αὐτῆς χεῖρός, καὶ φέρουν τὰ ψευδώνυμα: Ἀμαρυνίς, Φροῦ-Φροῦ, Κικλαμιά. Νομίζω μάλιστα ὅτι δὲν μοῦ ἐστάλησαν ἀπὸ τὴν πόλιν, ὅπου διακίνομαι αἱ τρεῖς, ἀλλὰ εἶναι μου, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλην. Δι' αὐτὸ δὲν εἶμαι βεβαία, — διότι δὲν ἐπρόσεξα εἰς τὴν σφραγίδα τοῦ Ταχυδρομίου, — ἀλλὰ καὶ πάλιν αἱ Συλλογαὶ μοῦ φαίνονται ὑποπτοί, καὶ εἶνε πιθανὸν νὰ ἐστάλησαν ἀπὸ κανένα ἄστέιον, χωρὶς αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος φίλοι μου νὰ ἔχουν εἶδον. Δὲν θὰ σας συμπεριλάβω λοιπὸν εἰς τὸν Διαγωνισμόν, ἐκτός ἂν ἡ Ἀμαρυνίς, ἡ Φροῦ-Φροῦ καὶ ἡ Κικλαμιά μοῦ δηλώσουν δι' ἐπιστολῶν τῶν ἰδιοχείρων, ὅτι αἱ Συλλογαὶ εἶνε τῶν ἰδικῶν μου.

Τὸ ἴδιον θὰ κάμω καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην Συλλογὴν, τὴν ὁποῖαν θάποκαλύψω τυχὸν ἀργότερα, — διότι δὲν σας ἐξήλεξα ἀκόμη ὅλας, — ὡς μὴ γεγραμμένην διὰ χεῖρός τοῦ διαγωνιζομένου. Ἐξέρετε πολὺ καλὰ, ὅτι γνωρίζω τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα ἐκάστου φίλου μου, καὶ δὲν γελίμαι εὐκολά . . .

Ἰσως θὰ μοῦ εἰπῇτε: 'Αλλ' ἂν εἶνε κανεὶς κακογράφος καὶ ἐβαλεν ἄλλον ἀπὸ τὴν ἀντιγράψην τὴν Συλλογὴν μου; Αὐτὸ βέβαια ἐπιτρέπεται.

Ἄλλὰ προκείμενον περὶ τῶν αὐστηρῶν Διαγωνισμῶν, διὰ τὸν ὁποῖον ἐξήγησα διαβεβαίωσιν ἐπὶ λόγῳ τιμῆς περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὑποβαλλομένων Ἀσκήσεων, νομίζω ὅτι ἔχω καθήκον νὰ ποικίλω τὰς Συλλογὰς ἐκείνας, τῶν ὁποίων ἡ Διαβεβαίωσις τοῦλάχιστον δὲν εἶνε ὑπογεγραμμένη ἰδιοχείρως. Ὑπογράψαν δὲν χεῖρὸς ξένης δὲν ἔχει κανὲν κύρος, καὶ δι' αὐτῆς δὲν εἰμπορεῖ νὰ δοθῇ λόγος τιμῆς.

'Αλλ' ἐπειδὴ διὰ πρώτην φοράν ἐβίω νὰ εἶμαι ἐπιεικής, θὰ κάμω ὅτι ἔκαμα καὶ διὰ τὰς ἀνωτέρω φίλας μου καὶ θὰ ζητήσω πάλιν ἰδιόγραφον ἐπιστολῶν, ἀναγνωρίζουσιν ἡ ἀποκρίτωςαν τὰς διὰ ξένης χεῖρός γραμμένας καὶ ὑπογεγραμμένας συλλογὰς. Ὡστε, ἂν ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, καὶ ἂν τὸ γνωρίζουν, εἰμποροῦν νὰ μοῦ στείλουν τοιαύτην ἐπιστολὴν, καὶ πρὶν τὴν ζήτησιν.

Ἐξέρετε πολὺ καλὰ, ὅτι γνωρίζω τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα ἐκάστου φίλου μου, καὶ δὲν γελίμαι εὐκολά . . .

Ἰσως θὰ μοῦ εἰπῇτε: 'Αλλ' ἂν εἶνε κανεὶς κακογράφος καὶ ἐβαλεν ἄλλον ἀπὸ τὴν ἀντιγράψην τὴν Συλλογὴν μου; Αὐτὸ βέβαια ἐπιτρέπεται. Ἄλλὰ προκείμενον περὶ τῶν αὐστηρῶν Διαγωνισμῶν, διὰ τὸν ὁποῖον ἐξήγησα διαβεβαίωσιν ἐπὶ λόγῳ τιμῆς περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὑποβαλλομένων Ἀσκήσεων, νομίζω ὅτι ἔχω καθήκον νὰ ποικίλω τὰς Συλλογὰς ἐκείνας, τῶν ὁποίων ἡ Διαβεβαίωσις τοῦλάχιστον δὲν εἶνε ὑπογεγραμμένη ἰδιοχείρως. Ὑπογράψαν δὲν χεῖρὸς ξένης δὲν ἔχει κανὲν κύρος, καὶ δι' αὐτῆς δὲν εἰμπορεῖ νὰ δοθῇ λόγος τιμῆς.

'Αλλ' ἐπειδὴ διὰ πρώτην φοράν ἐβίω νὰ εἶμαι ἐπιεικής, θὰ κάμω ὅτι ἔκαμα καὶ διὰ τὰς ἀνωτέρω φίλας μου καὶ θὰ ζητήσω πάλιν ἰδιόγραφον ἐπιστολῶν, ἀναγνωρίζουσιν ἡ ἀποκρίτωςαν τὰς διὰ ξένης χεῖρός γραμμένας καὶ ὑπογεγραμμένας συλλογὰς. Ὡστε, ἂν ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, καὶ ἂν τὸ γνωρίζουν, εἰμποροῦν νὰ μοῦ στείλουν τοιαύτην ἐπιστολὴν, καὶ πρὶν τὴν ζήτησιν.

Ἀκούη μοῦ ἔρχονται πρωτοχρονιάτικες κάρτες! Πῶς ἀργοῦν τὰ Ταχυδρομεῖα! . . . Αὐτὴν τὴν φοράν ἔχω νὰ ἐυχαριστήσω τοὺς φίλους μου: Πέτρον, Ἰωάννην, Ἰωάννην Λεονάρδον, Πλάτωνα τοῦ Δουράβεως, Ἀδραν τοῦ Πηλίου καὶ Ἀναμμένο Σαίρτο. Χρόνια πολλά!

Ἀπεναντίας, Γλυκεῖα Ἀνῆ, μ' εὐχαριστεῖ πολὺ νὰ μοῦ λέγῃς ὅτι σκεπτεσαι, χωρὶς νὰ κρύπτῃς τίποτε καὶ χωρὶς νὰ διστάζῃς διόλου. Ἐστὶν πρέπει νὰ κάμωμεν οἱ φίλοι μου, ὅταν πραγματικῶς αἰ θεωροῦν ὡς μητέρα. Εἰς ἄλλους ὁ ἄσματος ὕμνος ἔρεσε περισσότερο, ἀκριβῶς διότι ὑπερβύμισε τὸν ἄσματος ὕμνον τοῦ Εὐαγγελίου. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

Βεβαίως, Ἀνδρομάχῃ Φιλίππου, ὁρεῖτε νὰ συνεισφέρετε ὅλοι ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου, καὶ οὔτε εἶνε ἀνάγκη νὰ σας προτρέψω. Τώρα θὰ γίνῃ μία μεγάλη Ἐπιτροπὴ καὶ θὰ μάθετε ποῦ καὶ πῶς πρέπει νὰ δώσετε τὸν ὀβολόν σας.

Πλοῖον τοῦ Δουράβεως [ΕΕ] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολῶν. Φέτος τὸ φλοῖν τῆς πῆτας μας ἐπεσε, σ'τὴ Γκιγιά. Καὶ βέβαια, σ' αὐτὴν ἐπρεπε νὰ πέσῃ, ἀφοῦ τὸν στιγμὴν ποῦ ἐκόπητο ἡ πῆτα, ἤρχιζεν ἡ Εἰκοσιπενταετηρίς, εἰς τὴν ὁποῖαν ἂν κατάρθωσεν νὰ φθῇ ἡ Διάπλασις, τὸ ὀρεῖται εἰς τὴν Γιαγιάν τῆς. Διότι αὕτη, εἰκοσιπέντε χρόνια τώρα, πρὶν καὶ βράδυ, παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ εἰδῇ ὑγείαν καὶ καλὴν φώτισιν εἰς τοὺς φίλους μας, διὰ νὰ γίνωμεν καλοὶ χριστιανοί, χρήσιμοι εἰς τὴν πατρίδα καὶ καὶ νὰγαποῦν τὴν Διάπλασιν. . . Καὶ νὰ ποῦ ἡ εὐχὴ τῆς ἐπείσε!

Κυρηγέ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα. Ἐγελάσαμεν μ' ἐκεῖνο ποῦ γράφεις, ὅτι μόλις ἀντίκρυσε τὸν Ἀναγιάν, ἐφανίζομενον εἰς τὸ τελευταῖον φυλλάδιον, ἐφώνησεν: «Ὁ λυγρὸν καὶ κοπερὸν σπαθί μου. . .» Εἶπες, φαίνεται, εἰς τὸν νῦν σου τὸ ξεσπάθωμα.

Ἡ Πάλλουσα Καρδία μου γράφει: «Προτιμῶ ἀπ' ὅλα τὴν Ἀλληγογραφίαν, — δὲν πιστεύω νὰ θυμώσῃς δι' αὐτὴν, — (μπα! γιατί;)» προπάντων δὲ τώρα ποῦ ἀνεγάρθωσαν τόσοι ἔξυνοι καὶ ζωηροὶ συνδρομηταί, τὸ Κεντρί, τὸ Ἐρμῆθρον Νέφος, ἡ Ἀδρα τῆς Κερκυρας κτλ. Διὰ τῆς Ἀλληγογραφίας σου ἐξαγέστησαν φιλικώτατα με πολλὰς συνδρομητριάς, ὡς π. χ. με τὴν Ρομαντικὴν Καρδίαν, με τὴν ὁποῖαν ἀλληγογραφῶ τακτικά. «Καλὰ ὅλ' αὐτὰ» ἀλλὰ κύτατε φέτος πῶς νὰ πάρῃς καὶ κανένα βραβεῖον, ἀφοῦ εἶσαι ἐπὶ τὰς χρόνιαι συνδρομητριά μου, καὶ δὲν ἐβραβεύθης ἀκόμη.

Ναί, Ρίττα Μεσημέρη, ἡ ἱστορία εἶνε λαμ-

πρὸν καὶ ὠρελιώτατον ἀνάγνωσμα, καὶ μάλιστα ἡ ἑλληνική. 'Αλλ' ἐγὼ δὲν ἡμπορῶ νὰ δημοσιεύω ἱστορίαν. Θὰ ἦτο περιττόν, ἀφ' οὗ εἶνε γραμμένη εἰς τόσα βιβλία καὶ καθένας εἰμπορεῖ νὰ τα διαβάσῃ. Ἐγὼ δημοσιεύω πράγματα, ποῦ δὲν τα εὕρισκε κανεὶς εἰς ἄλλα βιβλία. Ἐδῶ καθένας, βλέπει, ἔχει τὸν προορισμόν του!

Ἐλπίζω, ἂν τοῦ Μαῖου, νὰ ἐκδώσω κανὲν ἑκτακτὸν τεῦχος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος μου. 'Αλλ' ἡ συναναστροφή, τὴν ὁποῖαν ὀνειρπολεῖς σὺ, ἂν-ἂν τῶν Πατησίων, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ. Ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητῆς.

Ἐστὶν ὅτι ἐξήγησες. Ἀλεξίκερνανον. Ἀλλὰ μόνον ὅταν πρόκειται περὶ παραγγελίας θὰ μοῦ γράφῃς. Λυποῦμαι δι' αὐτὸ καὶ ὅς μὴν ἀμφιδάλω περὶ τῆς ἀγάπης σου. Ἀλλοτε ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα ἐλάμβανα σωρηδὸν τὰς ἐπιστολάς των φίλων μου.

Ὁ Φάουστ μὲ τρεῖς φίλους τοῦ ἐξέδραμε κατ' αὐτὰς εἰς Πεντέλην, καὶ ὁδοιπόρησαν ἐπὶ ὀκτὼ συνεχεῖς ὥρας. Τοῦτο, λέγει, ἔστω πρὸς γνῶσιν τοῦ φίλου μου Ἀγγελίου Ἀνγερνίου. — Ὅσον διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ὑποκύβῃς εἰς τ

λαρ—ή Ἀργυρόχρως Φωτὴ καὶ ἡ Πολύχρωμος Χρυσάλλιδα ἀσπάζονται τὸ Λευκὸν Κρίνον, τὸ ὅποιον συγκαίρουσιν διὰ τὴν μαντικὴν του— ἡ Ἀθά Καρδία ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὸ Λευκὸν Κρίνον, καὶ τὸ ὄνομα τῆς Σιωπηλῆς Νυκτὸς καὶ τῆς Πικραμένης Καρδοῦλας δι' ἀνταλλαγῆς· Μ. Μυστικῶν— ὁ Γιαμισμιτσίκος συγκαίρει τὸν Ν. Παπαθιώτην διὰ τὸ βραβεῖον του καὶ χαιρετᾷ τὸν Ἀριστέα καὶ τὴν Ζημιόγαντα— ἡ Κελαρύουσα Κρήνη ἀσπάζεται τὸ Αἰ-Λάφ-τῶν Πατησίον καὶ τὴν Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν, τῆς ὁποίας ἐγνώρισε τὴν ἀγαπητὴν φίλην.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λαξουν : τὸ Πράσινο Χαδιάρι μετὰ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Ὁβελίσκον τῆς Κλεοπάρας, Δούμισαν τῶν Σαλόνων, Κάκιον καὶ Σιρ-Λά-Φαλουά— ὁ Ἰσθμὸς τοῦ Παγαμῆ μετὰ τὸ Ἄρθος Μαῖον, Ἰτέαν καὶ Ρόδιον Δόκιμον— τὸ Ἀνδρείκελλον μετὰ τὸν Ὀλυμπον, Κρόταλον, Ἰδεῶδες Κονκλάκι καὶ Δόξαν τῆς Ἑλλάδος— ὁ Στάνλεϋ μετὰ τὸ Ἐνθουὸ καὶ Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην— ὁ Φάουστ μετὰ τὴν Θερινὴν Βροχήν, Ἄρθος Μαῖον, Ἀριστέα καὶ Κυματίζουσαν Θάλασσαν— τὸ Βολιώτικο Κρασί μετὰ τὸ Ἀρήσυχον Πνεῦμα, Κεντρί, Ἀμαρυλλίδα, Ἀρόρον τῆς Ἐρήμον καὶ Γαμβέτταν— ἡ Θερινὴ Βροχὴ μετὰ τὸν Μέλλοτα Δόκιμον, Ἀστέρα τῆς Ανατολῆς, Παριστρίαν, Πόραμον καὶ Ἐξόριστον Ἑλληνα— τὸ Σπῆλαιον Δοξαπατῆρ μετὰ τὴν Μαρχήσιον Βαλδουίνον Κορυθακὸν Κῆμα, Κρότην, Γιαμισμιτσίκον καὶ Μικρὸν Βιολιστὴν— ἡ Μεσημβριτὴ Ἀκτὴ μετὰ τὴν Ἑυτυχὴ Θνητὴν, Ἀριελ, Ἐρημον Σαχάραν, Λουλοῦδι τῆς Καρδίας καὶ Ρομαντικὴν Καρδίαν— ἡ Διονυσία Πηγὴ μετὰ τὴν Ζαππίδα, Κρότην, Ἀριστον Ποδηλάτην, Ἀντοκλίνγον καὶ Ἀρόρον τῆς Ἐρήμον— ἡ Παλλὰς μετὰ τὴν Ἀθά Καρδίαν, Πόβλιον Ἀρόρον, Κανστικὸν Ἥλιον καὶ Ζωηρὰν Φλόγα— ἡ Ποιμενίς τοῦ Παραχαϊκοῦ μετὰ τὴν Ζίναρ, Κάκιον, Ὁρειοπόλον Ψυχήν καὶ Ἄρθος τῆς Ἑλλάδος— ὁ Νιαγάρας μετὰ τὸν Ἀγγέλον τῆς Ἀράτης, Ἀθραν τῆς Κερκύρας καὶ Κεντρί— τὸ Ἄρθος Ἑλλίδος μετὰ τὸ Ἀγρὰν Γκατέ, Μὴ με λησμονεῖ καὶ Ἀντιγόνην— ὁ Ἀρεμόνιος μετὰ τὸν Γλαυδάλλον Ὀνον.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νῦν· προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσονται πρῶτα διὰ τοῦ Γραφεῖοῦ μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Κρόταλον (τοῦ ὁποίου ἡ εὐφροσύνη δὲν πεγαίνει εἰς μάτην, διότι ξεσπᾷ, ξεσπᾷ—!) Θεοπρόβλητον Μυρμήλ, Ἰσθμὸν τοῦ Παγαμῆ (τοῦ ὁποίου ἡ χαρὰ εἶνε ἀπερίγραπτος, διότι καὶ φίτος θὰ εἶνε συνδρομητὴς μου)· Πράσινο Χαδιάρι (ποῦ μου γράφει πάντοτε μετὰ πρᾶσιν μελάνην)· Στάνλεϋ (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις)· Ἐσπερίαν Ἀθραν (δὲν ἤξευρα ἀκόμη πότε θὰ γίνῃ τὸ ὄμμα)· Σερνὴν Κόρη (εἶδες λοιπόν, ὅτι ὁ Ἀνανίας δὲν διέψευσε τὰς ἐλπίδας σου)· Ὁραϊαν Τουρλίδα (ἔστειλα)· Βολιώτικο Κρασί (μὰ ἐλπίζω ὅτι ἤρξιναι ἤδη νὰ σου στέλλῃ)· Παλλὰδα (αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τίποτε· ἔμπορεῖς νὰ εἶσαι καὶ τώρα)· Ποιμενίδα τοῦ Παραχαϊκοῦ (ἔστειλα)· Ἑλληνικὴ Νῆσος (ὄχι, ἀλλ' ἐβράδυσε νὰ τυπωθῇ τὸ ἔλαβες)· Ἄρθος Ἑλλίδος (γράφει χαιρετίσματα εἰς τὸν ἀδελφόν σου, περὶ τοῦ ὁποίου τόσα καλὰ μαθάνω)· Τριπέτην Ἀρόρον (ποῦ ποτὲ δὲν τοῦ ἤρεσε περισσύτερον ἡ Διάπλασις· παρὰ τώρα)· Πίθηκον τοῦ Βορρῶν (μὴν ἀνησυχῇ, διότι θὰ ληρῇ ὑπ' ὄψε· ἀλήθεια, πολὺ ἀκριβὰ σοῦ ἐστοίχισεν αὐτὴ ἡ ἐκδρομή)· Ἀργυρόχρως Φωτὴν, Πολύχρωμον Χρυσάλλιδα, Ἀθά Καρ-

δίαν (ἴσως εἰς τὸ προσεχὲς κάμω λόγον δι' αὐτὰ πού μου γράφεις)· Πασίμαχον, Δωρητὴν Ὁρειῶν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπᾶνμα)· Γιαμισμιτσίκον (ὠραϊότατα τὰ Π. Πνεύματα· ὁ κ. Ξενοπούλος σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰς καλὰς εὐχὰς)· Βεατρίκην (ἡ ὁποία εἶνε πάντοτε ξεσπᾷ, ἀλλ' αἰτῆσαι· περὶ ἀλληλογραφίας μόνον πρὸς ψευδώνυμα ἀπευθύνονται, διότι ὅταν γνωρίζῃ· τὸ ὄνομα, εἰμπορεῖ νὰ γράψῃ· καὶ ἂν' εὐθείας)· Κριανὸν Βόσπορον (ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ 1897)· Κόκκινον Καπελίκι, Τζήμον Ἀνακατωμένον (εὐχαριστῶ πολὺ τὸν πατέρα σου δι' ὅσα καλὰ λέγει δι' ἐμὲ· ἡ Μ. Ἀριμνητικὴ τιμᾶται φρ. 6, καὶ εἰμπορεῖς νὰ τὰ στείλῃς ἂν' εὐθείας πρὸς τὰ Κιναστήματα Κωνσταντινίδου)· Μολὸν Λαβὲ (σὲ συλλυπῶμαι διὰ τὸ δυστυχίμα σου, τὸ ὅποιο βεβαίως εἶνε μέγα· ἀλλὰ πρέπει νὰ κἀμνη· θάρρος καὶ ὑπομονή· συλλογίσου πόσοι ἄλλοι ἔχασαν τὸν πατέρα των εἰς μικροτέρων ἡλικιών τῆς ἰδικῆς σου!)· Ἰωάννην καὶ Ὀλυμπιάδα Δ. Τομαροπούλου (φυσικὰ, βεβαιότατα, ὅσον παλαιότερος εἶνε ὁ φίλος σου, τόσο περισσύτερον τὸν ἀγαπᾷ)· Κλέαρχον (κατενθουασμένον μετὰ τὸ Ἀλγοπαίγνιον τοῦ Ἀνανία καὶ ποῦ νὰ ἰδῇ τὰ παρακάτω)· Ἀνραν Σκαματάκη (εἰς αὐτό, ἀλλὰ μόνον εἰς αὐτό!—εἰμπορεῖς νὰ μὴν ἀκούσῃς τὴν μαμὰ σου καὶ νὰ μου γράψῃς ὅποτε θέλεις, διότι ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ καλὰ κοριτσάκια, εἴτε ξέρουν εἴτε δὲν ξέρουν ὀρθογραφίαν· ἔπειτα, ἂν δὲν γράψῃς πῶς θὰ μάθῃς; γὰρ τὴν ντροπὴν; μὴ σε μέλει, ἐγὼ εἶμαι μητέρα σας· καὶ γὰρ ὅκτω ἐτὼν κορίτσι ποῦ εἶσαι γράφει καλὰ· ποῦ νὰ ἰδῇς ἄλλες!...)· Κελαρύουσαν Κρήνην (ἡ ὁποία μου γράφει : «ἐκ τῶν ὠραιότερων φέτος εἶνε καὶ τ' Ἀλγοπαίγνιον τοῦ Ἀνανία· εἶνε νὰ ξεκαρδίζεται κανεὶς ἐπὶ γέλια» (δὲν ποῦ του καταβαίνειν αὐτὲς οἱ σφίγες δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω!) οὕτως ἐγὼ)· Παρήγορον Ἀγγέλον (εἶνε ἀλήθεια, ἡ Ἑλληνικὴ Σχολὴ Κἀλλιπόλεως ἡγόρασε πλείστους τόμους μου καὶ ἐνεγράφη συνδρομητὴς, δὲν ἤξευρα ὅμως, καὶ το μαθάνω μετὰ μεγάλην μου χαρὰν, ὅτι μαθηταὶ καὶ διδάσκαλοι κατέθεσαν τὸν ὀβολόν των δι' αὐτὸν τὸν σκοπόν)· Διοτυσιάνδα Πηγὴν (δὲν αὐτὸ λυπᾷται; ἔχεις καιρόν!)· Σεβιδωμένην (τὴν νὰ εἶνε αὐτὸ τὸ αἶτιον· εἶμαι περίεργη νὰ μάθω)· Παιδικὴν Χαράν (ἔχει καλῶς)· Ἀρεμόνιον (ἔτσι, νὰ μου γράψῃς διὰ νὰ συνειδηθῇς)· Πέτρων Σκανδάλλον κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Ἰανουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δέ λυσεις δεκται μέχρι τῆς 10 Μαρτίου

Ὁ γάμος τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράφωι τίς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανέλλαν, ὅν ἔκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

49. Λεξιγραφίος.

Ἐνα γράμμα κ' ἑνα ὄνομα ἐθνικόν, Σχηματίζουν τῆς Εὐρώπης ποταμόν. Ἐστὶν ὁνομα τοῦ Μαρκήσιου Βαλδουίνου

50. Μεταγραμματισμός.

Ἄν βάλῃς Ὑψίλον καὶ βῆλιν· Ἰῶνα Ἐνὸς σὺ ἡφφραινε καρδίαν πρῶτα, Ἄχ, κατεπάνω σου θαλθῇ μεμρία, Θὰ γίνῃ ἄγιος, σκληρός, φονεὺς!

Ἐστὶν ὑπο τῆς Ζαππίδος

51. Αναγραμματισμός.

Εἶμαι ἰχθὺς γνωστός.

Ποῦ πρόωγοι βρωστές.

Ἄν μάναγραμματισῇς.

Τὸ γράμμα σου θὰ κλείσῃς.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Παρηγόριου Ἀγγέλου

52. Λένιγμα.

Μικροῦ Κράτους τῆς Εὐρώπης· Βασιλεὺς τὸ ἀρσενικόν μου. Καὶ μὴ πότις τῆς Εὐρώπης Εἶνε τὸ οὐδέτερόν μου.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Κιρκιρκίου Ροδακίου

53. Ἀστήρ.

Νάντικατασταθούν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ σχηματίζωνται : καθετῶς ἀρχαία χωρά, ὀριζοντίως πόλις μεγαλονήσου, διαγωνίως δὲ ἀρχαῖος ληστής· καὶ ἀμοιβὴ νικητοῦ.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἡρώσιμου

54. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.

1. — Μέσον μεταφορᾶς.
2. — Ἐκτελεστὴς τοῦ νόμου.
3. — Ἀθροισμα ἀνθρώπων.
4. — Ἀρβρον.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ἀρχαίου Ἑλλήνος

55. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

Διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τριῶν γραμμάτων ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ τῆς καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν λοιπῶν, — χωρὶς νάλλῃξουν σειράν. — σχηματίζεται ἀρχαῖον γνωμικόν. Πάτωρ, Ἡραῖον, ὄλθος, δούς, λίπος, ἀστήρ, ἰδιος, Τάραϊς, ἔσθος, μηρός, εὐθύς, ἐκτός, χάρις.

Ἐστὶν ὑπο Εὐτυχίας F. Σολωμοῦ

56-61. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζονται ἄλλες τόσας λέξεις : ὁμάς, ἔφος, ἔπαιτος, ἄρτα, ὄρεον, μνεῖα.

Ἐστὶν ὑπο τῆς Ἰδανικῆς Γλυκίτης

62. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα Νηρηίδος, τὰ δὲ δευτέρα θεότητος Αἰγυπτίας :

- 1, Θεὸς ἀρχαῖος. 2, Οὐράνιον σῶμα. 3, Βυζαντινὸς Ἀυτοκράτωρ. 4, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 5, Λυρικὸς ποιητής. 6, Προφήτης.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ἰωάννου Β. Οἰκονομοπούλου

63. Ἑλλειποσύμφωνον.

οὐ - εἰ - οἰα - ιωσο

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Κροτάλου

64. Φωνηεντόλιπον

τ-ρ-ν-★-ρ-ρ-ρ-τ-τς

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Τυδώ

65. Γρῦφος

Γαλλία μου
Ελλάς μου
Ρωσία σύ, τό, μοι
Φ μου ἴα τρῶς;
Ω μου
Ἐστὶν ὑπο τοῦ Καρδιογενώτου

ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ ΜΑΣ

Ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως καὶ τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὸ ἔτος 1903 μετὰ ὅλα τὰ προνόμια καὶ μετὰ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως, καθὼς καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ ξεσπᾷ, παρατείνοντα εἰς μέγιστον τὸ εἶναι βρομαρεῖο υ. ἔ.